

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 199.

Tredie Session.

58de Møde.

Fredagen den 16de Januar.

(Forts.)

Madvig (fortsat): Jeg troer, at det er meget farligt saaledes at betegne en heel Classe af Contoircembeder, som krævede mindre Dygtighed; thi deels kan man tage fejl i sin Dom om Forholdene, deels kunne Forretningerne betydeligt forandres, og naar man nu engang sætter et saadant Præg paa Embedet, er det vanskeligt at tilvejebringe endogsaa den ringere Dygtighed, som Embedet i ethvert Tilfælde kræver, thi der vil derved altid komme til at hvile et ugunstigt Mærke paa den hele Stilling, og ved saaledes at classificere Embederne, taber man den frie Bevægelighed, som man skal have med Hensyn til Arbejdet, saa at man kan henvise et Arbejde, som nu er henlagt under et Contoir, til et andet Contoir, hvortil det ikke før hørte. Jeg troer, at man snarere maatte gaae en anden Vej; man skulde, hvor Forretningerne ikke kræve en større Dygtighed, aldeles ikke oprette en Post af en højere Grad, man skulde ikke have Contoirchefsposter med ringere Lønning, fordi vedkommende Contoir ansaaes for at kræve en mindre dygtig Chef, men man skulde da hellere inddrage Contoiret og henlægge dets Forretninger under et andet Contoir, saaledes at Forretningerne bestyredes under den anden Contoirchefs Tilfyn. Dette troer jeg vilde være den rigtigste Fremgangsmaade.

Jeg har gjort disse Bemærkninger for der til at knytte en almindelig Udtalelse af det stærke Dnske, jeg har, at Loven dog i ethvert Tilfælde maa komme til anden Behandling, og at den ikke maa komme til anden Behandling ligesom med det udtalte Forsæt ikke at lade den komme videre, som om det var en blot

Høflighed, der vises Regjeringen. Jeg troer virkelig, at det er meget betænkeligt, at der ikke i Ministerierne aabnes en nogenlunde regelmæssig Udflugt til successivt at forbedre de Embedsmænds Raar, som jeg vil kalde Mellemembedsmænd, og de underordnede Embedsmænds under Ministerierne; naar jeg nævner Mellemembedsmænd, saa sigter jeg især til Contoircheferne, paa hvis Stilling jeg lægger særdeles Vægt. Jeg har allerede antydnet, at jeg troer, at Besparelses-Bestræbelsen ved den ministerielle Organisation snarere maa vise sig virksom i de højere Poster. Iøvrigt troer jeg, at man med Hensyn til den Udgiftsforøgelse, som er nævnt, maa tage noget Hensyn til, at der i visse Ministerier, ogsaa udenfor Krigsministeriet, under de forhaandenværende Forhold, har fundet en overordentlig stor extraordinair Virksomhed Sted. Saaledes har Forandringen i Skattevæsenet foranlediget ikke blot under Finantsministeriet og tildeels under Indenrigsministeriet et meget anstrængende Arbejde, men ogsaa virket f. Ex. med Hensyn til Cultusministeriet. Jeg troer altsaa, at man ikke skal opsætte at realisere Udflugten til en successiv og af ingen Tilfældighed afhængende — thi en Rigsdags Beslutning er ofte tilfældig — Forbedring i de ministerielle Embedsmænds Raar, om man end nok saameget forbeholder sig at ville stræbe hen til en Reduction af Embedsmændenes Antal, hvilket bedre vil kunne skee efterhaanden, saa man vil blive istand til at fjerne nogle af de Forretninger fra de ministerielle Contoierer, som endnu høre dertil.

Finantsministeren: Jeg takker den sidste ærede Taler, fordi han er kommen mig til Hjælp i denne Sag paa et Stadium, hvor jeg maa tilstaae, at jeg selv er nærved at være træt af at debattere i den, og hvor jeg